

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση C-345/99)

(1999/C 333/40)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Enrico Traversa, νομικό σύμβουλο, και την H    ne Michard, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,   σκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Σεπτεμβρίου 1999 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, επιβάλλοντας   σον αφορά τα οχήματα τα οποία χρησιμοποιούν οι υποκείμενες στον φόρο σχολές οδηγών την προϋπόθεση ότι τα εν λόγω οχήματα πρέπει να χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για τη δραστηριότητα αυτή, για να μπορεί να ασκηθεί το δικαίωμα εκπτώσεως του ΦΠΑ ο οποίος επιβλήθηκε κατά την αγορά τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το   ρθρο 17, παράγραφος 2, της   κτης οδηγίας του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1997⁽¹⁾.
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά   ξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το   ρθρο 17, παράγραφος 6, της   κτης οδηγίας, επιτρέπει στα κράτη μέλη να διατηρούν σε ισχύ   λες τις περιπτώσεις αποκλεισμού της δυνατότητας εκπτώσεως του φόρου που προβλέπει η εθνική νομοθεσία κατά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της οδηγίας. Την ημερομηνία αυτή η γαλλική νομοθεσία προ  βλεπε αποκλεισμό της δυνατότητας εκπτώσεως του φόρου για   λα τα αυτοκίνητα ιδιωτικής χρήσεως, με μόνη εξαίρεση τα χρησιμοποιούμενα για τις δημόσιες μεταφορές ταξιδιωτών.

Από την 1η Ιανουαρίου 1993 η γαλλική νομοθεσία προ  βλεψε δικαίωμα εκπτώσεως του φόρου για τα μεταφορικά μέσα που χρησιμοποιούν οι σχολές οδηγών. Ωστόσο, το δικαίωμα αυτό περιορίζεται στα μεταφορικά μέσα τα οποία χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για τη δραστηριότητα αυτή.

Σύμφωνα με το   ρθρο 17, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, το δικαίωμα εκπτώσεως του φόρου χορηγείται όταν πρόκειται για αγαθό χρησιμοποιούμενο για δραστηριότητα του ιδιώτη η οποία φορολογείται, χωρίς τη δυνατότητα περιορισμού του δικαιώματος αυτού μόνο στα αγαθά που χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για την εν λόγω δραστηριότητα.

Περιορίζοντας την   κταση ενός εθνικού περιορισμού του δικαιώματος εκπτώσεως από τον φόρο τα κράτη μέλη δεν μπορούν να θεσπίζουν ιδιαίτερα κριτήρια για την εφαρμογή της δυνατότητας εκπτώσεως από τον φόρο.

⁽¹⁾ Οδηγία 77/388/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, ΕΕ ειδ. εκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση C-346/99)

(1999/C 333/41)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard B. Wainwright, νομικό σύμβουλο, και τον Olivier Couvert-Cast  ra, εθνικό δημόσιο υπάλληλο αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,   σκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 17 Σεπτεμβρίου 1999, προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που   σαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 96/65/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Οκτωβρίου 1996, για τέταρτη προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 88/379/ΕΟΚ του Συμβουλίου για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και νομοθετικών διατάξεων των κρατών μελών που αφορούν την ταξινόμηση, τη συσκευασία και την επισήμανση των επικίνδυνων παρασκευασμάτων και για τροποποίηση της οδηγίας 91/442/ΕΟΚ σχετικά με τα επικίνδυνα παρασκευάσματα των οποίων οι συσκευασίες πρέπει να φέρουν σφράγισμα ασφαλείας για τα παιδιά⁽¹⁾ ή παραλείποντας να ενημερώσει σχετικά την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά   ξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά την εκπνοή της προθεσμίας για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο, δηλαδή στις 31 Μαΐου 1998, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου δεν είχε εισέτι θέσει σε ισχύ τις διατάξεις που   σαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία.

⁽¹⁾ ΕΕ L 265 της 18.10.1996, σ. 15.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση C-347/99)

(1999/C 333/42)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Marie Wolfcarius, νομικό σύμβουλο, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,   σκησε στις 20 Σεπτεμβρίου 1999 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις ώστε να συμμορφωθεί προς την οδηγία 95/50/ΕΚ του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 1995, σχετικά με την καθιέρωση ενιαίων διαδικασιών στον τομέα του ελέγχου των οδικών μεταφορών επικινδύνων εμπορευμάτων⁽¹⁾, ή, εν πάση περιπτώσει, μη γνωστοποιώντας στην Επιτροπή τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ (παλιό άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ), κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν την προθεσμία εφαρμογής που καθορίζεται με κάθε οδηγία. Στην προκειμένη περίπτωση η προθεσμία αυτή έληξε την 1η Ιανουαρίου 1997 χωρίς η Ιρλανδία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία την οποία αναφέρει η Επιτροπή.

⁽¹⁾ ΕΕ L 249, 17.10.1995, σ. 35.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση C-348/99)

(1999/C 333/43)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Marie Wolfcarius, νομικό σύμβουλο, και τον Manuel Desantes, εθνικό δημόσιο υπάλληλο αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 20 Σεπτεμβρίου 1999, προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 96/9/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τη νομική προστασία των βάσεων δεδομένων⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά την εκπνοή της προθεσμίας για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δικαιο, δηλαδή την 1η Ιανουαρίου 1998, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου δεν είχε λάβει τα μέτρα που ήταν αναγκαία για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία ούτε είχε ανακοινώσει στην Επιτροπή τις προς τούτο θεσπισθείσες διατάξεις εσωτερικού δικαίου.

⁽¹⁾ ΕΕ L 77 της 27.3.1996, σ. 20.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Arbeitsgericht Bremen με διάταξη της 25ης Αυγούστου 1999, στην υπόθεση Wolfgang Lange κατά Firma Georg Schünemann GmbH

(Υπόθεση C-350/99)

(1999/C 333/44)

Με διάταξη της 25ης Αυγούστου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 22 Σεπτεμβρίου 1999, το Landesarbeitsgericht Bremen, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Wolfgang Lange και Firma Georg Schünemann GmbH που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Αφορά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο θ' της οδηγίας του Συμβουλίου, της 14ης Οκτωβρίου 1991, σχετικά με την υποχρέωση του εργοδότη να ενημερώνει τον εργαζόμενο για τους όρους που διέπουν τη σύμβαση ή τη σχέση εργασίας (91/533/ΕΟΚ) (στο εξής: οδηγία περί ενημερώσεως ΕΕ της 18ης Οκτωβρίου 1991, L 228, σ. 32.) — ΕΚ της 18.10.1991, L 288, σ. 32 επ. — επίσης συμφωνίες τις οποίες συνάπτει ο εργαζόμενος και από τις οποίες απορρέει γενική υποχρέωσή του για παροχή υπερωριών;
2. Επιβάλλει το άρθρο 2 της ως άνω οδηγίας να ερμηνεύεται εθνικός νόμος εκδοθείς προς μεταφορά της στην εσωτερική έννομη τάξη υπό την έννοια ότι συμφωνίες οι οποίες δεν έχουν την απαιτούμενη κατά τη διάταξη αυτή ακρίβεια, αλλά το περιεχόμενό τους συνεπάγεται για τον εργαζόμενο ασαφή μονομερή δικαιώματα, είναι επίσης ουσιαστικώς ανίσχυρος;
3. α) Επιβάλλει η ως άνω οδηγία την εφαρμογή, μέσω σύμφωνης προς το κοινοτικό δικαιο ερμηνείας τους, αρχών της εθνικής έννομης τάξεως κατά τις οποίες δεν υφίσταται απόδειξη στην περίπτωση που ένας διάδικος δεν έχει εκπληρώσει την εκ του νόμου προβλεπόμενη υποχρέωση τεκμηριώσεως, στην περίπτωση που εργοδότης δεν έχει παράσχει ενημερωτικά στοιχεία κατά την έννοια της οδηγίας;
- β) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο υπο στοιχείο α ερώτημα, απαγορεύει το άρθρο 6, τρίτη περίπτωση, της ως άνω οδηγίας την εφαρμογή αρχών της εθνικής έννομης τάξεως υπό την εκτεθείσα υπό το στοιχείο α έννοια;

Αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 1999 από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 19 Ιουλίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-14/98⁽¹⁾, Heidi Hautala, μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, υποστηριζόμενη από τη Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Σουηδίας, κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, υποστηριζόμενου από τη Γαλλική Δημοκρατία

(Υπόθεση C 353/99 P)

(1999/C 333/45)

Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τη Jill Aussenant, διευθύντρια, τον Giorgio Maganza, διευθυντή,